

MONA KASTEN

O nouă șansă

seria again #2

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Capitolul 1

Ce idee stupidă, să cred că aş putea scrie într-o cafenea!

Eroare totală.

Ridic privirea și văd un tip stând în fața mea și privindu-mă de parcă aștepta un răspuns la o întrebare pe care mi-o adresase. Nu am idee cum ar fi putut crede că l-am auzit. Poate considera că posed darul cititului pe buze? Căștile mele au diametrul aproximativ al unei pizza mici și cântăresc vreo trei kilograme. Au costat o căruță de bani și blochează orice fel de zgomot – a meritat din plin investiția, fiindcă îmi permite să mă concentrez când lucrez.

Tocmai de aceea detest să scriu în locuri publice. O dată, pot evita nivelul decibelilor doar purtând căști care izolează zgomotul exterior, și apoi, pentru că risc să fiu întreruptă mereu de te miri cine. Și iată că tocmai se întâmplase din nou.

Tipul era chipeș, n-am ce zice. Avea părul șaten-roșcat și ochi căprui, frumoși. Purta blugi și un tricoul strâmt, care i se mula pe umeri. Arăta binișor. Atunci, de ce nu mă simțeam deloc în largul meu?

Am ridicat încetisor casca de pe urechea dreaptă.

– Ai spus ceva? am întrebat, înclinând capul într-o parte, ca să aud mai bine ce spunea. În urechea mea stângă răsună mai departe „Halsey”, cu sonorul la maximum.

Tipul m-a privit printre genele pe jumătate coborâte.

– Vii des pe aici vinerea, a spus, și a făcut un semn cu bărbia spre mine. Te-am văzut deja de câteva ori.

Era adevărat, chiar dacă nu tocmai o decizie voluntară. Aș fi preferat să îmi petrec după-amieziile de vineri în camera mea din căminul Universității Woodshill. Dar, din păcate, împărțeam camera cu o nimfomană.

– Da. Au cafea bună, am îngăimat. Felul în care mă privea tipul era foarte neplăcut – de parcă ar fi așteptat ceva din partea mea, iar posibilitatea să nu îl obțină nu intra în calcul.

Și-a înclinat și el capul într-o parte. Zâmbetul i s-a lățit.

– Nu bei cafea. Cel mult, îți comanzi o ciocolată caldă. Dar în curând se va încălzi, și măintreb ce vei alege atunci.

Mi s-au umezit palmele și am înghițit în sec. Tipul devenea dubios rău. În fond, eram o nimeni, care se lupta pentru un loc lângă fereastra imensă, dar care, de cele mai multe ori, ședea la primul etaj al cafenelei Patriot, departe, într-un colț, cu spatele spre interior. Locul acesta, cu măsura rotundă și scaunele uzate, era ca o ascunzătoare pentru mine. Nu mă gândisem niciodată că m-ar putea urmări cineva.

Era de speriat.

Oare mă privea de multă vreme? Doamne, oare văzuse la ce lucram?

– Chiar mi-aș dori să aflu, a continuat tipul, ridicându-și vocea cu o octavă.

Serios? Încearcă să mă agațe, cu vocea lui de bas și cu privirea care invita în dormitor! Dacă aș fi fost altă fată, poate ar fi funcționat. Dar eu mă feresc ca de ciumă de sexul masculin, de peste un an.

– Apreciez propunerea, am început, dându-mi bretonul la o parte. Se afla în faza intermediară iritantă în care șuvițele roșcate îmi intrau tot timpul în ochi. Dar nu cred că e o idee bună.

– Haide, a insistat, apucând un scaun de la o altă masă și așezându-l lângă al meu. L-a încălecat, sprijinindu-și brațele de spătar. Știu să ascult.

De unde îi venise ideea că aș dori să vorbesc? Privirea mi-a zburat, pentru o clipă, la laptop. Avusesem grijă să setez o dimensiune mică a fontului, iar ecranul avea o luminozitate redusă. Și totuși, mă mâncau degetele să închid clapeta. Ce se afla acolo nu era menit ochilor străini – cel puțin, nu încă.

Cu o mișcare spasmodică, Grover m-a penetrat, iar eu am gemut tare. Zgomotul animalic pe care l-a scos aproape că m-a adus la orgasm.

Nu, în niciun caz nu era destinat acestui străin dubios.

– La ce lucrezi? a întrebat, făcând un semn din cap spre laptop.

Cu un gest în aparență nonșalant, am închis clapeta. Mi-am coborât căștile pe ceafă și mi-am aranjat părul sub ele, cu o atenție studiată. Apoi, am luat geanta de pe jos și l-am vârat pe Watson înăuntru. Așa botezasem laptopul imens, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă. Avea un ecran de 25 de centimetri și cântărea pe măsură.

Tipul mi-a atins brațul cu blândețe.

– Hei, am înțeles. Nu am vrut să te sperii. Mai bine plec, a spus el și s-a ridicat. Vocea îi devenise aproape timidă. Doar că părai atât de singuratică, aici, și m-am gândit... A ridicat din umeri.

OK. Începeam să nu mă mai simt atât de nelalocul meu.

– Ești foarte amabil... Am încercat să-mi amintesc dacă se prezentase deja.

– Cooper, m-a ajutat el.

– Cooper, am repetat eu, zâmbind. Serios, îmi pari un tip de gașcă, însă eu chiar trebuie să plec. Mai am lucruri de făcut și nu mă pot concentra aici. Mi-am eliberat

brațul și am îndesat încărcătorul în compartimentul din față al genții mele de laptop.

– Am putea repeta experiența, cândva. Când nu ai atâtea de spus, a propus Cooper.

Mi-am înghițit un oftat și m-am ridicat.

– Nu sunt... interesată. Scuze.

Cooper se ridicase și el. Privirea lui mi-a mângâiat trupul, de sus până jos.

– N-aș fi spus asta despre tine.

Am clipit, uluită.

– Ce ai spus?

– Am spus că arăți de parcă nu te-ar deranja puțină distracție. Dintr-odată, nu mă mai privea prietenos, ci disprețuitor. Se pare, însă, că ești o mimoză. Păcat.

În doar câteva secunde, punctele acumulate de Cooper s-au topit într-un minus uriaș.

– Îmi retrag cuvintele, Cooper. Nu ești deloc un tip amabil, am spus și am început să îmi adun restul lucrurilor, clătînând din cap. La final, mi-am închis geanta foarte grea.

– Sau poate că ești lesbiană? Poți recunoaște!

Tipul era incredibil.

– Nu că orientarea mea sexuală ar trebui să conteze, dar numai fiindcă nu vreau să petrec timp cu tine nu înseamnă deloc că nu îmi plac bărbații, am șuiertat, și am trecut în trombă pe lângă el. Sau că aș fi o mimoză, doar pentru că nu am căzut pradă strategiei tale cu vocea aia profundă și cu replicile de duzină.

Am țâșnit pe ușă afară, mult mai repede decât credeam că e posibil cu geanta aceea grea.

Aerul rece de februarie mi-a umplut plămâni. Era încă destul de frig. Am expirat un norișor de abur. Am scotocit în buzunarul hainei și am scos căciula de lână kaki, împletită, pe care mi-am îndesat-o pe cap, până

când mi-am simțit urechile apărate de vântul tăios din Woodshill. După ce mi-am acoperit și jumătate de față cu eșarfa, m-am gândit ce puteam face mai departe.

Nu mă puteam întoarce la cămin. Colega mea, Sawyer, avea un nou musafir de sex masculin, și fusesem deja de suficiente ori martora fără voie a activităților sale sexuale. Era unul dintre motivele pentru care investisem în căștile izolatoare. Pentru că exista un risc prea mare să dau peste un tip pe jumătate dezbrăcat, cu capul deja îngropat între picioarele ei, nu voiam să mă îndrept spre casă.

Trebuia să tai cafeneaua Patriot de pe lista de locuri pentru scris. Câtă vreme ciudatul ăla era încă acolo, nici zece alpaca nu m-ar fi putut târi înapoi.

Biblioteca universității era o soluție. Astăzi se închidea doar la ora zece, însă pentru proiectul la care lucram nu era chiar potrivită. Prea multe persoane și-ar fi putut arunca privirile spre ecran.

Mi-am îngropat mâinile în buzunare și am dat de ceva metalic și rece. Sinapsele mele prăfuite au început să se aprindă intermitent. Desigur!

Cu vreo două luni în urmă, cea mai bună prietenă a mea, Allie, se mutase în noul ei apartament, care se afla la un sfert de oră de campus. Îmi dăduse de îndată o cheie de rezervă. Pe de o parte, pentru că eram mătușa oficială a motanului ei, Spidey, pe care trebuia să îl hrănesc uneori, în absența ei, și pe de alta pentru că Allie era la curent cu activitățile intense de socializare ale lui Sawyer. Îmi spusese că puteam veni oricând la ea, dacă nu puteam rămâne la mine. Nu profitasem încă de ofertă, dar azi chiar nu aveam nicio altă soluție.

Am scos imediat mobilul din buzunar și am sunat-o. Nu mi-a răspuns, așa că i-am scris un mesaj scurt și mi-am anunțat vizita.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu mi-ar fi fost deloc la îndemână să cer ajutor, însă cu Allie lucrurile stăteau diferit. O cunoscusem în semestrul

anterior, în prima zi de orientare. Îmi atrăsese atenția pentru că arăta exact așa cum mă simțeam eu: absolut disperată. De îndată, îi făcusem semn să se alăture grupului în care mă aflam, și de atunci eram inseparabile.

Allie locuia cu iubitul ei, Kaden, într-o zonă foarte frumoasă. Suprafețele verzi erau încă acoperite de o pojghiță înghețată, dar eram sigură că, în lunile următoare, aveau să strălucească de culoare. Clădirea se afla în apropierea unui părculeț și avea o priveliște minunată către muntele Wilson și văile care ne înconjurau.

Cu un an în urmă, mi-aș fi pariat laptopul că nu exista loc mai frumos decât Portland-ul. Acum, însă, de locul acela mă legau amintiri pe care aș fi făcut orice să le pot uita. Mutarea aici, în schimb, funcționase de minune – și nu doar atât. Adunasem deja o mulțime de amintiri plăcute.

Am deschis ușa clădirii în care locuia Allie și am urcat pe scări până la etajul doi. Cunoșteam toate șmecheriile, pentru că petrecusem mult timp aici. Trebuia să ridic puțin clanța, mai întâi, și abia apoi să împing ușa apartamentului. Abia ce am pus piciorul în hol, că Spidey a tropăit spre mine, mieunând.

– E cineva? am strigat. Am lăsat jos geanta și m-am descheiat la haină. Fără să mă fi lămurit dacă era sau nu cineva înăuntru, am făcut câțiva pași atenți în direcția camerei de zi.

Liniște.

Se auzea doar torsul mocrnit al lui Spidey, în timp ce se freca de picioarele mele. Mi-am trecut palma peste spinarea lui portocalie, tigrată. Mi-a smuls fără probleme o zâmbet de pe buze și l-am pus din nou pe umăr pe Watson, îndreptându-mă spre canapeaua din camera de zi, hotărâtă să muncesc.

Dar ce s-a întâmplat după aceea a fost mai rău decât cel mai cumplit scenariu pe care mi l-aș fi putut imagina pentru astăzi.

Penis.

Asta mi-a sărit prima dată în ochi.

Un penis măricel și cât se poate de pus pe treabă îmi bloca întregul câmp vizual. Mi-am smuls ochii de la el și i-am ridicat spre Kaden, care s-a uitat și el la mine, cu gura căscată. Secundele s-au scurs, și jur că nu voiam să mă uit – dar, serios, era dezbrăcat! Ochii mei păreau să aibă o voință proprie. De îndată, m-am obligat să îi închid strâns.

Mi-am dorit să dispar pe loc, ca un norișor de fum.

– Kaden? s-a auzit vocea prietenei mele din dormitor.

Atât mi-a trebuit.

M-am răsucit pe călcâie, împiedicându-mă de Spidey, firește, pentru că ochii mei erau încă strâns închiși, și am fugit afară cât m-au ținut picioarele. Kaden a strigat după mine, dar eu am luat distanță. Pașii mei au răsunit în casa scârilor; tocurile ghetelor mele până la glezne au țâcănit pe granit. Dintr-odată, m-am lovit în plină forță de cineva.

Lovitura m-a zguduit. O durere ascuțită mi-a săgetat fața. M-am împleticit în spate și am pipăit fără direcție aerul, să găsesc un sprijin. Gata! M-am prins de tip cu cealaltă mână. Dar, în loc să mă prindă, a strigat și s-a împleticit, la fel ca mine. Ne-a răsucit în cădere, asigurându-se că nu cădea peste mine. Cât de amabil!

În timp ce încercam să mă ridic, am trecut o cruce mare, roșie, în dreptul zilei, într-un calendar imaginar.

Au. Probabil îmi rupsesem nasul. Și un genunchi. Și câteva coaste.

– Aștept să îmi cazi în brațe de ceva vreme, dar nici chiar așa, s-a auzit o voce de sub mine, iar mie mi s-a tăiat respirația.

Ziua a căpătat două cruce roșii. Și o cruce neagră, groasă, și un emoticon. Cel mai potrivit era cel cu maimuța care își acoperă ochii.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, ca să pot vedea ceva.

Niște ochi sclipitori, de un albastru închis, i-au înfruntat pe ai mei.

Scânteia amuzată, șotioasă, din ei îmi era foarte cunoscută. La fel și vocea catifelată, colțurile ridicate ale gurii și părul în neorânduială, care făcea ce poftea mai tot timpul.

Spencer.

Aterizasem pe cel mai frumos-urât coșmar al meu. Era singurul tip care îmi punea la îndoială decizia de a îmbrățișa celibatul, autoimpusă după despărțire.

– Cred că mi-am rupt nasul, am gemut. Mi-am suflat o șuviță de breton din ochi. Până și acest gest minimal m-a durut.

O mână s-a desprins de șoldul meu și a atins partea cu pricina a corpului meu. Am simțit că mi se înfioară pielea, în ciuda durerii atroce.

– Nu ți-ai rupt nimic.

Siguranța din vocea lui m-a mirat.

– De unde știi? am întrebat, curioasă.

Cealaltă mână a lui se afla încă pe șoldul meu, de parcă locul ei ar fi fost acolo. Încrezătoare. Sigură. Iar eu nu am făcut niciun gest să mă ridic.

– Am avut nasul rupt, mi-a explicat Spencer, rotindu-și capul într-o parte, ca să îi pot vedea fața din profil. Vezi?

Chiar că! Avea o umflătură abia sesizabilă în partea de sus a nasului. Privirea mea i-a urmărit linia puternică a maxilarului, până la gură, și înapoi sus. Am simțit o strângere de inimă și nu m-am mai holbat.

Cu grijă, m-am împins în brațe și m-am ridicat.

– Scuze. Nu am vrut să dau peste tine.

S-a ridicat și el. Zâmbetul aproximativ nu îi dispăruse. Din nou drept, și-a dus apăsător antebrațul pe burtă și s-a înclinat ușor în fața mea.

– A fost o onoare, Dawn. S-a îndreptat iar și m-a privit.

Spencer era înalt, mult mai înalt decât mine. La cei un metru și 58 de centimetri ai mei, nu era mare brânză.

– Oricând ai din nou nevoie de un zid personal, te rog să mi te adresezi. Ai numărul meu. A rânjit, afișând un șir de dinți drepecți și egali.

Am simțit iar că se zbate ceva înăuntrul meu – de data aceasta, o agitație primejdioasă în stomac.

Nenorocitul de Spencer Cosgrove!

Când îl văzusem prima dată, îmi trecuseră două cuvinte prin cap: *La naiba*.

Îl confundasem atunci cu Kaden, care nu se purta prea frumos cu Allie, pe atunci. Voiam să apăr interesele lui Allie și să-l informez pe Kaden că era un ticălos. Doar că pe fața lui se întinsese un rânjec profund, și dintr-odată, prin cap îmi trecuseră patru cuvinte: *Să mă ia naiba*.

Allie lămurise imediat încurcătura. Nu că nu mi-ar fi plăcut să mai fiu furioasă pe el. Asta îmi furnizase o ocazie minunată de a ignora faptul evident că Spencer era supersexy.

Era prea sexy pentru binele lui. Nu voiam să mi se pară așa, dar era un adevăr pe care nu îl puteam nega, indiferent cât aș fi încercat.

– Dawn? Spencer și-a frecat ușor fruntea. E totul în regulă? Nu te-ai lovit prea tare la cap de pieptul meu de oțel, nu?

Era clar că glumea, ca de obicei. Spencer nu avea o constituție tocmai athletică, dar asta nu îl făcea mai puțin

atrăgător. Ba dimpotrivă. Era construit perfect, cu silueta subțire, dar aspră, a unui alergător. Nu era nici prea solid, nici prea slab. Pur și simplu... mmm.

– Mă bucur că m-am ciocnit de trupul tău puternic și nu de un zid, i-am răspuns, cam agitată, și mi-am căutat din priviri geanta de laptop. Probabil căzuse urât, dar căptușeala genții trebuia să fi amortizat izbitura. Nu îmi puteam permite un laptop nou.

– Vii de la Allie? m-a întrebat Spencer. Îl găsisse pe Watson și scutura cu o mână praful de pe geanta neagră în care se afla.

Întrebarea lui mi-a declanșat o amintire. L-am privit cu ochii mari.

– Nu poți urca! Am clătinat disperată din cap. O suviță de păr mi s-a lipit de buze. Am suflat-o într-o parte.

Spencer și-a frecat din nou fruntea.

– Trebuie să lucrez cu Kaden la un proiect.

Voiam să îi spun că prietenii noștri erau ocupați, sau să descriu în cuvinte politicoase situația, dar, în loc de asta, de pe buze mi-a fășnit un singur cuvânt.

– Penis.

A clipit, nedumerit.

– Ce?

De parcă aș fi fost un CD demagnetizat, am scos din nou același cuvânt, doar că mai tare.

– Penis!

Situația îmi amintea de jocul în care câștiga cel care urla cel mai tare cuvântul în public.

– Ți-l arăt cu plăcere pe Cosgrove junior, însă ar fi mai potrivit un spațiu mai intim, nu crezi? Mi-a întors privirea și a ridicat din cap. Dar dacă așa dorești, fie și aici. Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi ajuns oricum la asta. Spencer a început să-și facă de lucru la cureaua pantalonilor.

L-am apucat imediat de mână.

– Nu penisul tău, idiotule, am șuierat. Kaden era dezbrăcat când am intrat în apartament. Cred că... nu au timp acum pentru noi.

Spencer a strâns buzele. Umerii au început să i se zgâlțâie.

– Râzi fără grijă, am spus, amărâtă, și i-am dat drumul mâinii.

Și-a dat capul pe spate și a început să râdă în hohote, pe un ton cald, rezonant. A umplut casa scării și mi-a dat fiori plăcuți pe șira spinării.

Îl detestam puțin.

Frustrată, am oftat adânc și am luat laptopul.

– Clar, nu e o zi bună pentru mine.

– Adică? a întrebat Spencer, după ce râsul i s-a mai potolit.

– Trebuie să mai lucrez puțin și nu am nicio idee unde, i-am spus.

– De ce nu te întorci la cămin? a întrebat, jucându-se cu fermoarul gecii sale negre. Îl răsucea între degete, apoi îl trăgea în jos și iar în jos.

Așa era Spencer. Nu putea sta locului, nici măcar când era o chestiune de viață și de moarte. Avea prea multă energie încătușată în interior. Se agăța de tot ce prindea între degete. De fiecare dată când stabileam cu Allie să învățăm împreună, iar el era deja la Kaden, ne aducea la disperare, pentru că bătea neîncetat darabana în cărți sau nu se putea abține să se joace mereu cu capacul pixului.

La început, mi se păruse straniu cum, pe de o parte, îl găseam extraordinar de atrăgător și, pe de cealaltă parte, mă irita continuu pentru că nu se putea opri. Totuși, cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai mult mă obișnuiam cu ticurile lui. Spencer a devenit, încet, încet, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Doar un prieten. Atât.

– Sawyer este... ocupată. Așa că m-am dus într-o cafenea, dar acolo nu mă puteam concentra, mai ales că a apărut un tip ciudat, care a vrut să mă invite la o cafea. Am venit aici pentru că am crezut că Allie și Kaden nu sunt acasă, am turuit.

Spencer a chicotit.

– Nu-mi spune că ai surprins-o și pe Sawyer...

– Nu, am răspuns repede, ridicându-mi privire.

Azi nu.

A clipit, iar eu mi-am dat seama că nu mă crezuse.

– Poți veni la mine.

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată la el. Ne învărteam în același cerc social și petreceam mult timp împreună, dar nu ne întâlnisem până atunci la el acasă. Să fiu sinceră, eram nițel curiosă de ce nu ne invitasese niciodată.

Dar nu puteam să-l însoțesc acum. Ceva ascuns adânc în mine știa că nu era o idee bună să fiu singură cu el. Se întâmpla rar, iar atunci trebuia să mă concentrez să nu îl privesc prea lung. În prezența prietenilor noștri era mai ușor.

– Nu știi ce să zic.

S-a aplecat spre mine.

– De ce nu? a întrebat, iar privirea lui mi-a cuprins întreaga față. Era aproape, mult prea aproape.

Inima mea a făcut un salt, deși nu era cazul. Cu nimeni. I-o interzisesem în mod explicit. La naiba cu inima asta trădătoare! Eu avusesem grijă de ea și o făcusem bine, iar ea îmi făcea una ca asta.

– Pentru că...

Trebuia să mă controlez când era atât de aproape de mine. Firește că instinctele mele reacționau la mirosul lui de mosc și la carisma pe care o iradia. Dar asta nu

avea nimic de-a face nici cu mine, nici cu dorințele mele. Aveam nevoie de distanță, pentru că voiam să împiedic căldura din stomacul meu să mi se ridice în obraji, pe care să-i transforme în două roșii. Unor fete le stă bine cu această roșeață. Arată de parcă tocmai s-ar întoarce de la o plimbare plăcută de iarnă. Eu, în schimb, mă acopăr de pete, întâi pe gât și apoi pe toată fața, unde se răspândesc în mod inegal – numai bine nu îmi stă! În plus, nu voiam să mă înroșesc tocmai din cauza lui Spencer.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a îndreptat din nou și mi-a ridicat geanta de pe podea cu o mișcare rapidă.

– Hei! am strigat eu și am sărit în sus, vârându-mi iute mâinile în mânecile hainei. Când m-am răsucit, am văzut că Spencer coborâse deja un întreg rând de scări. Dă-mi-l înapoi pe Watson!

S-a oprit pe hol și și-a înălțat privirea spre mine.

– Watson? Ca John Watson?

Am încuviințat și mi-am înfășurat din mers eșarfa în jurul gâtului, în timp ce Spencer râdea sincer, din adâncul pieptului.

– Dacă ai ști cât de mult îmi doresc să te invit la o ieșire în oraș, acum, în secunda asta!

Am oftat. Așa făcea de o jumătate de an. Mă invita la întâlniri aproape zilnic, și de fiecare dată îl refuzam.

Nu ieșeam la întâlniri. Nu voiam să ies la întâlniri. Și, oricât de mult și-ar fi dorit-o corpul meu, nu voiam să i-l mai dăruiesc niciunui tip.

– Știi care e răspunsul meu, i-am spus, oprindu-mă cu o treaptă deasupra lui. Acum, ne priveam ochi în ochi.

Am văzut albastru. Ochi albaștri și un rânjet deschis.

– Dar vii cu mine, nu?

– De parcă mi-ai da de ales, am comentat.

În clipa următoare, a sărit peste restul scărilor, cu Watson ostatic sub braț.

Acela a fost răspunsul lui.